

L'estany d'Esclet

PONÇ FELIU > TEXT

SUSANA COBOS > FOTO

La plana selvatana, configurada per les àmplies extensions de prats, pastures, conreus i petites rieres que drenen cap a l'Onyar, i envoltada pels contraforts de les Guillerries a ponent i les Gavarres i l'Ardenya a llevant, és un dels grans espais agrícoles de les comarques gironines. Malgrat que ha estat fragmentada per nombroses infraestructures i dividida en dues comarques (el Gironès és una comarca artificial i merament administrativa), el territori és continu, homogeni, d'una textura planera, harmònica i plàcida. No debades el món rural ha anat conquerint aquests fèrtils paisatges, que antigament eren plens d'aiguamolls, estanys i llacunes, com testimonien el mateix nom de Llagostera, el que queda dels antigament extensos estanys de Sils o els nombrosos cursos de rieres que s'han hagut d'enfondreix per allunyar les aigües dels sòls conreats o pasturats. Tanmateix, alguns vestigis dels antics dominis de l'aigua encara afloren en èpoques plujoses, el testimoni més important dels quals el trobem a Esclet.

Els prats d'Esclet, pertanyents al municipi de Cassà de la Selva, s'obren al peu de l'ermita de Sant Vicenç, coronada per un turonet amb uns altius pins pinyers, que contempen la plàcida plana retallada entre la riera Cagarella, la riera Verneda i el principal curs que drena mitja plana selvatana, la Gotarra. Quan plou gaire, els prats tornen als seus orígens no gaire llunyans, s'inunden i l'aigua hi roman durant mesos. L'hivern passat, per exemple, després de les llevantades de la tardor, van guardar aigua fins ben entrada la primavera, quan va esclatar-hi la vida, amb les espècies

de fauna i flora mediterrànies adaptats als aiguamolls temporals com a protagonistes. Punt de cria d'amfibis, lloc de repòs d'ocells en migració, paradís d'orquídies, l'estany d'Esclet és un oasi de vida aquàtica al bell mig dels conreus densos de la plana. Ens ofereix, a més, calma, tranquil·litat i bellesa com pocs racons podem trobar en les nostres comarques tan poblades.

Us haig de confessar que m'hi perdo sovint, per Esclet i pels prats i rieres dels voltants. Des de Girona estant, en

40 minuts de pedalada tot seguint la Ruta del Carrilet, s'hi pot arribar d'un salt. Allà hi he vist joies alades de casa nostra tan escasses a les comarques gironines com estols d'ànecs cullerots, cuallargs, territs, grues i oques; hi he gaudit de l'esperver cendrós, el falcó cama-roig, la cigonya negra, el botxí, la gavina menuda, acompanyades d'aus nidificants cada vegada menys abundants a Catalunya, com l'òliba, el mussol banyut, el gaig blau, la guatlla o el torlit. A més, els concerts de primavera de granotes,

tòtils, gripaus corredors, reinetes, gripauets pintats o gripaus d'esperons són una veritable delícia d'aquest racó de país; lluny queda la fressa, el trànsit, els clàxons i la música eixordadora de l'ambient urbà, mentre sentim els amfibis, veiem el vol lleuger de les fredelugues sobre els rostolls hivernals i mentre contemplem el pas dels núvols viatgers sobre les aigües dels prats humits d'Esclet.

Ponç Feliu.